

Vinterlugn.

En park i vinterskrud, en enslig, stilla,
där vissna' strån sig te från sommartid,
där solen, strålände i värme blid,
lät skönhet spira upp — en flyktig villa,

den hösten tog med storm och rägnmolns-
droppar,

där isa vinterns bistra andedrag,
där är ej svärmod mer, ej stormvindsslag,
i värdigt majestät stå skogens toppar.

Djup stelhet härskar där, och månens skära
ser undrande dit ned, med kylig blick,
ja, det blef storm, då solens glöd förgick,
men se'n ett lugn — det, vintern, är din ära!

Philosophia.

Hvar smärta djup, som stinger likt ett svärd,
och lämnar håret grått och minen dyster, —
vet enslig arm, till henne gifs en syster,
hon är så hög, så stolt, så vördnadsvärd.

Philosophia, rik, men utan flärd!
hon ser på dig med lugnt, allvarligt öga,
vid tingens yta hon sig fäster föga,
hon vill ditt sällskap bli på livvets färd.

Hon underbart till eftertanke väcker,
hon har ej håg för list och låga finter,
till djupens under hon med dig vill dyka,

all småsinthet hon ur din själ vill stryka,
hon lampan är i kulen, stormig vinter —
tag, enslig, mot, den hand hon mildt dig
räcker.

Våren 1892.

En vår, där ingen fågel gladt hörs sjunga,
en vår, med snö och dusk på mark och ängar,
en vår, men utan löf och blomstersängar,
en vår! med mist och skyar täta, tunga.

En vår, där inga sköna blixtrar ljunga,
en vår, men utan rosors röda knoppar,
en vår, med blåst och rägn i tunga droppar,
en tröstlös vår för gamla och för unga!

Men sommar komma skall med ljumma nätter,
och lifvas skall hvart dystert, ängsligt sinne,
med doft af hö och sus i gröna lindar,

och solen leka skall på fria slätter,
och fly skall hvarje bittert vinterminne,
och svalan kvittra skall i tak och vindar.

Du morgonsol!

Min väntan gäller dig, du eldhafsflamma,
du morgonsol i blod med hvad du gaf,
den fåglaröst, som hörts i parken glamma,
med öppnad blomkalk på en bortdold graf.

Du morgonsol i blod mig fordom skänkte,
det hopp, som släckts af ond makt afundsam,
i strålars flod min lifssorg tung du dränkte,
när steg du nå'snin utan gåfvor fram? —

Dig morgonsol jag ber, skrid ändtligt fager
mot zenith upp, den dag, då jag skall dö,
då kroppsligt lif, det jordens svaga rö,
skall brytas, anden gå mot evig dager.

Våren 1892.

En vår, där ingen fågel gladt hörs sjunga,
en vår, med snö och dusk på mark och ängar,
en vår, men utan löf och blomstersängar,
en vår! med mist och skyar täta, tunga.

En vår, där inga sköna blixtrar ljunga,
en vår, men utan rosors röda knoppar,
en vår, med blåst och rägn i tunga droppar,
en tröstlös vår för gamla och för unga!

Men sommar komma skall med ljumma nätter,
och lifvas skall hvart dystert, ängsligt sinne,
med doft af hö och sus i gröna lindar,

och solen leka skall på fria slätter,
och fly skall hvarje bittert vinterminne,
och svalan kvittra skall i tak och vindar.

Du morgonsol!

Min väntan gäller dig, du eldhafsflamma,
du morgonsol i blod med hvad du gaf,
den fåglaröst, som hörts i parken glamma,
med öppnad blomkalk på en bortdold graf.

Du morgonsol i blod mig fordom skänkte,
det hopp, som släckts af ond makt afundsam,
i strålars flod min lifssorg tung du dränkte,
när steg du nånsin utan gåfvor fram? —

Dig morgonsol jag ber, skrid ändtligt fager
mot zenith upp, den dag, då jag skall dö,
då kroppsligt lif, det jordens svaga rö,
skall brytas, anden gå mot evig dager.

I kyrkgårdsparken.

II.

Fragment.

Mig skuggorna i kyrkgårdsparken
i kväll ge tankars trägna flöd, —
en smyger dolskt sig utmed marken,
en tolkar bortglömdt lifslopps nöd;
en klänger sig längs stengärdsgården,
en bugar sig vid kullensrand,
en annan står bak minnesvärden
och faller tung på gångens sand.

Mig tycks, som dessa skuggor alla,
som de kring träd och häck och brunn,
där de likt huckleffikar falla,
mig ville hviska med en mun,
att tingen, som min blick kan skåda,
blott som en dröm förnimmas här,
att skuggor hvarje jordplats tråda
och skugga, skugga, allting är.

Det hör jag, och min skepnads skugga
ta'r form af mig på markens bo,
månlampans sken, med strålar njugga,
förklarar kyrkgårdsmullens ro;
Saturnus, som med ringar vida
i ändlös rymd sin bana går,
syns mena: skuggor äflas, lida,
på jorden, skugga där består.

Så i min håg fullständigt säker,
att skugglif mest på jorden rår,
jag ser en månskensrand, som leker,
på kyrkgårdsparkens dolda snår;
jag går och går, med plan ej gifven,
men huggnad af mild vemodströst,
kring dödas hem i drömmar drifven,
med aftonstämning i mitt bröst.

Och medan så jag tankfull skrider,
längs kyrkgårdsparkens lugna gång,
ur dunklet mot mig framglo tider,
af lidet ve, upplefvadt tvång;
af känslor mer än kända, drömda, --
alt hvad som gömmts i minnets land,
med skuggan af det band förglömda,
som knöts och lösts af tidens hand.

Men denna flyr och skuggor andra
 ge anslag vekt till toners makt; —
 i skuggors sällskap jag lärt vandra,
 mig enslingslif gaf deras vakt;
 i kyrkgårdsparkens lugn och tystnad,
 mig reflexion beständigt lär,
 att lyckans gunst, vår ungvärslystnad,
 helt visst blott tomhet, skugga är.

Men skuggor kunna ej mig skräcka,
 mig syns till deras art jag hör,
 till tankedjup min själ de väcka,
 hvar gång då aftondagen dör,
 då inga känslans sår mer svida,
 men såsom nu, blek vemodsro,
 mig vill i kyrkgårdsparken bida,
 där död mans ben i mullen bo.

Där vill min ande lugnt sig höja,
 ur lifvets korta midnattsdröm,
 vid stjärnehimlens under dröja
 vill söka väg ur tidens ström,
 till evighetens vida gränser,
 dit undran städse tyst mig drog,
 där solsystemers sol beglänsar —
 kanske — en trakt, där hopp i dog.

Där dessa skuggor, som mig fångsla,
 som vemod och som minnen ge,
 som under njutningsve beängsla,
 förbarma sig, men hånfullt le,
 med anleten i kamp förvridna,
 fly bort med mörkrets dunkla char; —
 likt mörka skyar, sorger lidna,
 förglömskas liksom alt som var.

— — — — —
 — — — — —

Stjärnan och molnet.

Molnet:

— Din klarhet och din glans mig bittert plåga,
med stolthet du mot jorden synes blicka,
beundran åtrår du, dig rusig dricka
af menskolängtan — lys, om du vill våga!

Stjärnan:

— betäck mig sky, du moln, som mjukt dig
slingrar,
igenom etern, rikt jag dock skall glindra,
mot menskors barn jag. festligt, skönt vill
tindra.
hur listigt än ditt dok du för mig ringlar.

Molnet:

— Du är mitt kors, ditt sken mig ängslar,
kväljer,
mitt lif är sorgfullt, då din prakt är nära,
min slöja tät, skall framför dig jag sträcka. —

Stjärnan:

— Du stackars moln, dig själf du blott skall
gäcka,
och du, just du, skall därom vitne bära,
att skön jag är — till härold jag dig väljer!

Diktarn och armodet.

O, armodsva, stig in, stig in, du kära,
och se på mig som vän på vänner blickar!
Stig in, stig in! jag här ett pansar stickar,
som i all strid jag ämnar troget bära.

Stig in, stig in! tag plats vid mig här nära!
så du ser glämgig ut af nattens vaka,
har du ej själfva sömnen lärt försaka?
sig in, stig in, mig kan du ej förfära!

Stig in, stig in, du kan mig ned ej böja,
böj du dig djupt, min hjässa högt jag sträcker,
om än för alltid du hos mig må dröja,

än himlen skymms af molnens täta slöja,
än länge nog, kanske, min lefnad räcker,
dock skall just du till sist dit upp mig höja.

Kärlek.

Ej vill man se det lumpna, låga, lilla,
hos den, till hvilken man sig ömt vill sluta,
mot hvilkens bröst man vill sitt hufvud luta,
till hvilkens själ man drages ljuft och stilla;

ej vill man fåfängt tro och hopp förspilla,
på en, som lögn och svek i sinnet hyser,
i hvilkens blick ett inre ljus ej lyser,
en som är hjärtlös, handlar feget och illa.

Likt gnistan, som en stund i rymden brinner,
men af en osedd hand helt plötsligt släckes
och spårlöst uti nattens mörker svinner,

så äfven kärlek dör och snart förrinner,
om ej af andlig sol till lif hon väckes,
och ej i högre lif sin näring finner.

M a j.

Maj månad kom med löf och fåglars kvitter,
och solens strålar varma, milda, rena,
konvaljers mängd och vestanvindar lena,
och löfträdssus och härligt böljeglitter;

ur sinnet vek all tviflets tanke bitter,
alt misstrons agg försvann med vårens töc-
ken; —
nyss alt förhärjadt, ödsligt likt en öken,
nu dock af fröjders rus ett hjärta spritter.

— Hvad är det? Fröjd med fanor, flaggor,
kransar,
trumpeters ljud i festligt prydda salar,
och hurraröp och sång och tal och löjen?

— I festers glam så mången sorgsen dansar,
men mången fröjd slår ut i gömda dalar
med Floras barn och långt från världslifsnö-
jen. —

Reflexion.

III.

Kan någoting vårt sinne länge nöja? —
I hjärtat glädje svälla kan och lystnad,
raketn likt, som hastigt tändes, flamar,
och i ett nu sig syns mot molnen höja,
mer slocknar, faller ned i nattens tystnad.

Det blir till jord som ifrån jorden stammar.

En ständig höjning, sänkning, märkbar blifver,
i alt, för den, som akt därpå blott gifver.

Okänd graf.

Hvem hvilar här, så undangömd,
i kyrkgårdshörnet? — Känner ej. —
Var han af jordens höge? — Nej,
helt säkert ej, det är en glömd.

En poppel skuggar kullens rand,
det är en enslig, stilla grift,
ej vård med namn och gyllne skrift,
vid poppelns rot en handfull sand. —

Hvar synas af hans vandringsspår? —
Säg, sökte intet minne dig,
du, som blef lagd bland dessa snår,
har ingen känt din lifsfärdsstig? —

Gud känt den. Nu är sommarro,
en svaleskara kvittrar glad:
det är så lugnt i hvilans stad,
så ljuft i skaparns ynnest bo. —

Guds frid, godt folk!

Guds frid, godt folk, hur' allt än månde vara,
Guds frid i krig, i pest, i hungersnöden!
Guds frid på land, i stad, Guds frid i fara,
Guds frid i lifvet, ja, Guds frid i döden!

Guds frid! oss bärg och dalar glädtigt svara,
Guds frid, må åskan gå och blixtar ljunga!
Guds frid, må natt det bli och mörker bara,
Guds frid, må vi på vreda vågor gunga!

Guds frid, må ondskan smyga än så bitter,
Guds frid, och intet ondt skall oss beröra,
Guds frid är mera värd än kronors glitter!

Guds frid i skogens sköt, vid fåglars kvitter,
Guds frid, då obehag oss hota störa,
Guds frid, må stormen ryta bäst han gitter!

Törnekronan.

Du törnekrona, som vår konung bar,
Messias, Han, den österns stjärna rena,
du krona ej af diamanter klar,
du krona dyr för syndare allena!

Du krona taggig, krona underbar,
du krona, som skär in i skuldlös panna,
du krona, som Guds smordes blod ej spar,
du krona i min hägkomst evigt stanna!

Du krona, i dig själf så mörk, dock ljus,
af strålar från det hufvud du betäckte,
skall prisas högt utöfver jorden vida,

af dem, som fly till Gud i stridens brus,
af fångarne i tidens trånga häkte,
af alla dem, som Herren Krist förbida.

Fröjd.

I höst och dunkel rädd hon sig fördöljer,
den bleka fröjd, förtröttad, ej förglömd,
hon minnets bok med vissna rosor höljer,
och dröjer tärd, i diger kärmark gömd.

Dit går ej väg, dit inga stigar leda,
där hon kan nås — hon sällan fångas kan;
men fångas hon, hon bringar sist dock sveda,
då snart hon flyr, af smärtan lyst i bann . . .

O, ve! och dock vi henne efterlängte,
churu sans och lugn hon ej kan ge, —
när sommarns alla blad och liljor le,
ur hjärtats djup vi henne efterträngte.

Innehåll:

	sid.
Nocturn,	1.
Kom!	3.
Midvinternatt	4.
I Februari	7.
Skogstrakt	8.
Varning	10.
Diabolus	11.
Tröst	14.
Skin morgonsol!	16.
En dröm	17.
Du och jag, af Geibel, öfvers.	19.
Förbidan	20.
Ros, ros och törne	22.
Svallvägen	25.
Ett råd	27.
I natten	28.
Till en öfvermodig	29.
Hopp	30.
Reflexioner 1	31.
” 2	31.
Höst	32.
Förgät mig ej!	33.
Friskt mod!	34.
Feberhviskning	35.
I kyrkgårdsparken 1.	38.
Strömoln	39.

II

	Sid.
Vid hafsbandet	41.
April 1890	42.
Ny vår	43.
Välkommen glädje!	44.
Diktarns graf	45.
Råd	47.
Vinterlugn	48.
Philosophia	49.
Våren 1892	50.
Du morgonsol!	51.
I kyrkgårds parken. Fragment.	52.
Stjärnan och molnet	56.
Diktaren och armodet	57.
Kärlek	58.
Maj	59.
Reflexioner. 3	60.
Guds frid, godt folk!	61.
Okänd graf	62.
Törnekronan	63.
Fröjd	64.

